

Antecedents d'un "cas"

per

J. MÀS I PUIG

COM sigui que a propòsit del "cas del President" s'ha vingut parlant d'allò que succeí en la reunió ordinària de socis del partit de Barcelona, l'any 1926, i a l'Assemblea de Delegats del mateix any, com a antecedent per a jutjar la situació de la Presidència actual del Sindicat de Metges i per tal d'orientar als socis sobre aquest punt concret, jo desitjo, a fi de puntualitzar allò que esdevingué aleshores, fer constar els extrems següents:

I. En la reunió de l'any 1926 de socis de Barcelona, es presentà una proposició signada per més de cent associats, en la qual hom demanava que els metges pertanyents a mutualitats, no poguessin formar part del Consell del Sindicat. Aquesta proposició va ésser discutida en pro i en contra, la qual cosa vol dir, naturalment, que hi hagué qui la defensà i qui la impugnà. En anar-la a posar a votació, es donà el cas que, essent avançada l'hora, els signants de la mateixa ens donàrem compte que si es votava (havia de fer-se nominalment) es passaria molt de temps i que, els assistents, després d'això se n'anirien, precisament quan havia de venir l'elecció de càrrecs de Delegats. Fou per això retirada la proposició, anant-se tot seguit a l'elecció dita. Triomfà la candidatura que representava aquesta ideologia; ço que vol dir que els metges sindicats de Barcelona es mostraren en el plebiscit d'acord a veure una incompatibilitat *moral* (mai material, per això el Reglament no en parla) entre el càrrec de membre del Consell i de metge de mutualitat.

II. Els elegits, entre els quals innumerescadament figurava el signant d'aquestes ratlles, assistírem a l'Assemblea de Delegats. En aquesta es llegí la dimissió del càrrec que havien presentat dos dignes companys, els quals, fent-se ressò de l'esperit citat en l'anterior reunió, en forma

noble i democràtica, cregueren que havien de renunciar a la representació ostentada.

Fou presentada tot seguit una proposició, que en resum deia que s'acordés un vot de gràcies pel Consell i que no s'admetés la dimissió presentada per aquells dos consellers. La defensaren alguns companys, entre altres el Dr. Coll, de Girona, tal com s'ha dit en algun article del BUTLLETÍ que parla d'aquest punt; la impugnaren altres, entre ells, jo mateix, que, estant conforme amb el vot de gràcies al Consell, no ho estava amb l'extrem de no admetre les dimissions ja dites, per quant el partit de Barcelona ens havia donat un manament que nosaltres havíem de complir, encara que ens fos dolorós el fet de separar a uns bons antics de la direcció de l'Entitat, pel fet d'ésser metges d'una mutual. Cas de no haver tingut nosaltres aquest criteri irreductible, s'hauria considerat que fèiem una claudicació de principis.

La proposició, de primer, fou aprovada pels vots en pro de *tots* els Delegats forans i en contra de *tots* els de Barcelona, menys un, que, si no ho recordo malament, fou en blanc. Nosaltres sabíem que després d'això es volia votar una candidatura en la que hi havia noms de metges pertanyents a mutualitats. Aquesta candidatura (que havia estat elaborada abans de l'Assemblea) ja es donava per elegida després de la derrota de Barcelona.

Fou en aquell moment (coincidint amb què la sessió estava suspesa degut a un aldarull) quan havíem parlat de retirar-nos, com alguns així ho feren, ja que ens consideràvem atropellats per la majoria dels Delegats forans, que amb els vots del Consell, quasi triplicaven els nostres. Els que ens quedàrem a la reunió, ho férem atenent a prec de respectables amics que volien cercar una solució harmònica, que els de Barcelona de-